

Mézeskalács

64. évfolyam • 2016. május • Ára 50 dinár

Köszöntő

Itt a május, és ahogyan melegszik az idő, egyre többet tartózkodunk a szabadban. A természetben sétálva hallható az énekesmadarak dalolását a fákon. Hányat ismersz közülük? Ha jól megfigyeled, észreveheted, hogy a madarak különböző módon fütyülnek. Ha elég sokat hallgatsz a különböző madárfajokat, könnyedén megkülönbözteted majd az énekhangjaikat. Figyeld meg, milyen hangokat hallatnak a madárkák? A csalogány csattog, fütyül, a pacsirta trillázik, énekel, hangicsál, a rigó rikkant, füttyent. Némely madár, például a szajkó utánozni is tudja a többi énekét. A madárcsicsergés nyugtatóan hat ránk, ezért hallgasd őket minél többet!

Májusban ünnepeljük az anyukákat, nagymamákat is, a róluk írt fogalma-

zásaitokból és verseitekből válogattunk ezúttal. Persze ne csak ezen az ünnepen, hanem mindig igyekezz figyelmes lenni és örömet szerezni nekik!

A júniusi rajzpályázatra is sok alkotás érkezett már, de továbbra is várjuk a dzsungelről készült munkáitokat.

Kriszti

Rajzpályázat

Júniusra:

– A dzsungel és lakói

Szeptemberre:

– Őszi munkálatok a szántóföldön

Szárnybontogató

– Mesék, versek

Fedőlap: Pacéka Krisztián, 2. osztály, Csantavér

CIP – A készülő kiadvány katalógizálása
A Matica srpska Könyvtára, Újvidék (Novi Sad)

ISSN 0352-6070
COBISS.SR-ID 16291074

Vajdaság
Autonóm Tartomány

Magyar Nemzeti Tanács

BETHLEN GÁBOR
Alap

A Mézeskalács megjelenését támogatta:

MÉZESKALÁCS – a legkisebbek irodalmi és foglalkoztató folyóirata ■ Megjelenik a tanévben havonta egyszer ■
■ Első szám: 1953 (mellékletként), 1954 májusa (külön lapként) ■ Alapító (laptulajdonos): **Magyar Nemzeti Tanács** ■ Kiadja: a Magyar Szó Lapkiadó és Nyomdaipari Kft., 21000 Novi Sad (Újvidék), Szerbia ■ A Kft. igazgatója: **Ókrész Rozália** ■
■ A Magyar Szó napilap főszerkesztője: **Varjú Márta** ■ A Jó Pajtás hetilap és a Mézeskalács havilap felelős szerkesztője: **Nagy Magdolna** ■ A Mézeskalácsot szerkeszti: **Botza Gyarmati Krisztina** ■ Lektor: **Viktor Rajnai Anita** ■
Grafikai szerkesztő: **Buzás Mihály** ■ ☎ 021/475-400-8 ■ Leveleiteket a következő címre küldhetitek: **Mézeskalács, 21000 Novi Sad, Vojvode Mišića 1.** ■ Kéziratokat és rajzokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza
■ www.jopajtas.com, e-mail: jopajtas.szerk@magyarszo.com ■ Terjeszti a Magyar Szó Lapkiadó Kft. terjesztőosztálya.
Tel/fax: 021/557-304 ■ e-mail (csak laprendelési ügyekben): plasma@magyarszo.com
■ Nyomtatja: Magyar Szó Kft. – FORUM Nyomda, Újvidék, felelős vezető: **Berta Zoltán** igazgató ■
■ Honlap-megjelenítés: www.tippnet.rs ■ Előfizetés egy évre 500 dinár (csak belföldi kézbesítéssel) ■

Góli Zsuzsanna, 1. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Csiribí-csiribá

Karikáztam kerekerdőt,
odatermett elegendőt.

Mosolyogtam pirulósat,
kerek almát, gurulósat.

Teleszörtam üde rétet,
kivirultak pipitérek.

Csiripeltem, te picinyke,
ideröppent pici cinke.

Hadonásztam levegőbe,
zivatar bújt ki belőle.

Teregettem pici szárnyam,
katicákhoz hazaszálltam.

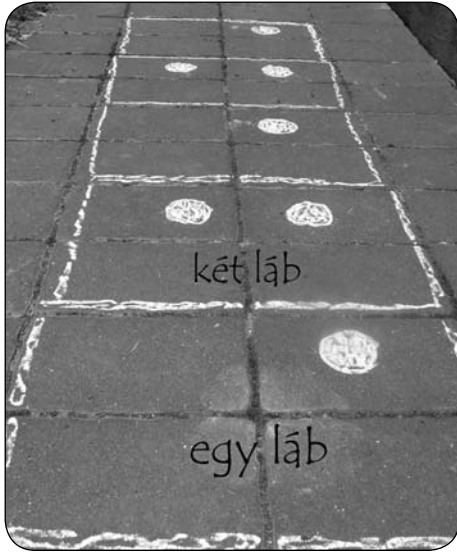
Kacarásztam – Csoda
látvány! –
kivirult hát a szivárvány.

Hétvári Andrea

Ugróiskola másképp

A hagyományos ugróiskolát már biztosan ismeritek, de egy kis ötleteléssel sokféle játékot kitalálhatunk, ami hasonló az ugróiskolához, mégis más.

A legegyszerűbb változat: rajzoljatok sok-sok négyzetet (vagy akár karikát) egymás után hosszú sorban! Ezeket aztán különböző módon lehet végighaladni. A rajzolásnál figyeljétek a lábméretre, illetve arra, hogy át tudjátok ugrani, lépni egyik négyzetből a másikba!

Néhány ötlet:

- Előbb egyszerűen csak sétáljatok úgy, hogy ne lépjétek a vonalakra, majd kicsit gyorsabban szaladjatok végig!
- Oldalazva haladjatok végig először csak lépegetve, majd kicsit gyorsabban, akár keresztlépésekkel!
- Próbáljátok meg ugyanígy oldalazva végigszökdelni is – ekkor egyszerre kell a két

lábát felemelni! Könnyebb változat, ha mindkét láb ugyanabban a négyzetben van, nehezebb, ha külön-külön négyzetben. Persze vonalra lépni tilos.

- Páros lábbal szökdeljétek előre, majd óvatosan hátra, ezután pedig úgy, hogy minden négyzetbe érve egy negyed fordulatot kell tenni!

- Egy lábon szökdeljétek végig, egyik, majd a másik lábon, majd váltakozva is: két szökdelés jobb láb, két szökdelés bal láb.

- Talpon-tenyéren másszatok végig (ekkor sem szabad érinteni a vonalakat)!

- Találjátok ki újabb szabályokat!

Lehet változtatni is a páros lábon és az egy lábon szökdelést. Segítségül rajzoljátok 1 és 2 pöttyöt a négyzetekbe: 1 pötty – 1 láb, 2 pötty – 2 láb!

Ha már jól megy a haladás az egyenes vonalban, akkor rajzolhattok egy kanyargós kígyót is, ugyanígy négyzetekre felosztva! Ismételjétek meg a fenti feladatokat – ezúttal ide-oda kanyarodva! Most még jobban kell figyelni.

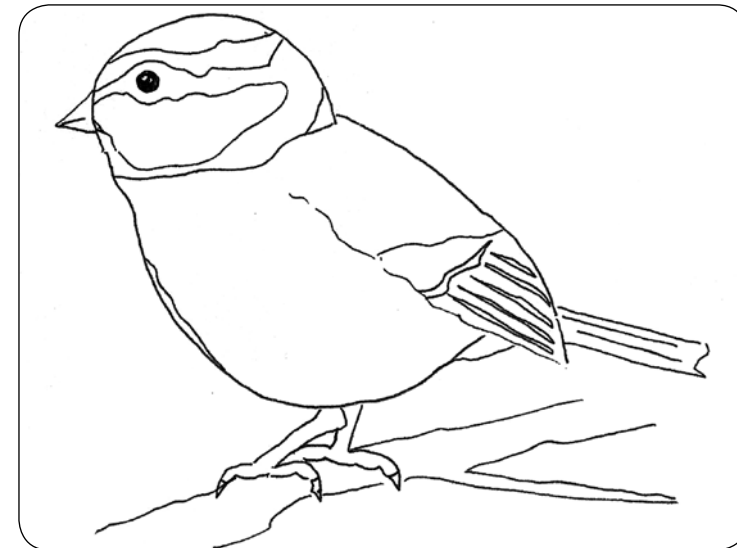

Ó, ha cinke volnék

Ismerd! KODÁLY – WEÖRES

Ó, ha cinke volnék, útra kelnék,
Hömpölygő sugárban énekelnék.
Ó, ha szellő volnék, mindig fújnék,
Minden bókabátba belebújnék.

Ó, ha csillag volnék kerek égen,
Csorogna a földre sárga fényem.
Jaj, de onnan vissza sose járnék,
Anyám nélkül mindig sírdogálnék.

Cinegenaptár – Május

Az erdő még tele volt hóval. Bokrok alatt, fák tövében lapult a hó, ott nem férközhetett hozzá a nap. A mezőn már rég kizsendült az ősszel vetett rozs, de az erdő még mindig csupasz volt.

Mégis vidámabb volt már, mint télen. Benépesítette a sokféle madár, röpdöstek az ágak között, vagy a földön szökdécseltek és énekeltek. Minden az ő hangjuktól zengett: az ágak, a fakoronák, a levegő.

A nap most már jó korán ébredt, későn tért nyugovóra, és olyan buzgón melengette a földet, úgy ragyogott, hogy könnyebb lett az egész élet. Picinyke cinkének nem kellett többé azon töprengnie: hol hajtja le a fejét éjszaka, talál-e egy védett odút, zugot. Ha nem talál, hát meghál egy ágon vagy egy bokor sűrűjében.

Egyszer estefelé úgy látta, mintha ködben állna az erdő. Könnyű, zöldes köd teregette be a nyírfákat, égerfákat. Amikor aztán másnap fölkel a nap az erdő fölé, minden kis ágon mintha apró zöld ujjacskák hegye bújt volna elő: kibomlottak a fiatal levelek. Megkezdődött az erdő ünnepe.

Rákezdett a bokrosban zengő, csattogó énekére a fülemüle. Békák brekegték; vartyogtak, ümmögtek minden pocsolóban.

Virultak a fák, kinyílt a gyöngyvirág. Cserebogarak köröztek brummogva az ágak között. Lepkék rebbentek virágról virágra. Zengő kakukkszótól visszhangzott az erdő mélye.

Picinke cimborája, a piros sapkás harckály nem sokat búsult, hogy nem tud énekelni: keresett egy-egy száraz ágat, s olyan szilajul dobolt rajta a csőrével, hogy az egész erdőt betöltötte a vidám dobpergés.

Vastag Ágnes,

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Balassa Szabina,

4. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

A gerlék fent keringtek, magasan a fák fölött, és szédítő mutatványokat végeztek: a levegőben. Ki-ki a maga módján mulatott.

Picinykét minden érdekelte. Együtt füttyögte, énekelte a többiekkel a maga örömét. Kora hajnalban hangos rivalgásra lett figyelmes Picinyke. Olyan hang volt, mintha valami recsegő trombitát fújt volna meg valaki az erdőn túl.

Elröpült arrafelé, kíváncsi volt, mi van arra. Vizenyős rét volt, csupa moha, és törpefenyők nőttek rajta.

A mocsaras réten pedig olyan madarak járnak-kelnek, amilyeneket soha életében nem látott Picinyke: igen nagyok, valóságos madáróriások, hosszú-hosszú a nyakuk is. Egyszer csak kinyújtották a nyakukat, és rákezdték; csak úgy zengett a környék harsány trombitahangjuktól:

– Krrruuú! Krrru-rrruuú!

Szegény Picinyke majdnem belesüketült.

Aztán az óriás madarak egyszer csak széttárták szárnyukat, fölsátorozták dús farktollaikat, mélyen meghajoltak szomszédjuk előtt, mintha táncrea kérnék őket s csakugyan, már járták is: tipegve, topantva, forogva, hajlongva, majd egyik, majd a másik lábukat kinyújtva, fel-fel-szökkenve, le-leguggolva – jaj, de mulatós volt!

A többiek meg köréjük gyűlve nézték őket, csapkodtak szárnyukkal, mintha tánchoz tapsoltak volna.

Nem volt, akitől Picinyke cinke megkérdezhetne volna, ki fiai-borjai azok az óriás madarak, elröpült hát a városba az Öreg Verébhez.

Az Öreg Veréb azt mondta neki:

– Darvakat láttál. A daru méltóságos, komoly madár, ilyenkor mégis táncrea keresedik, magad is láthatad. Annak örül, hogy itt a vidám május, zöldbe öltözött az erdő, minden virág kinyílt, minden madár rázendített. Mindenre melegen süt nap, és betölti örömmel a földet.

Bianki meséje,
átdolgozta Rab Zsuzsa

Anyák napi szivárvány

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer az Óperencián innen egy alföldi, gyönyörű, kis falu. Ott élt-éldegélt egy család. Anya, apa és gyerekek. A gyerekek szép sorban követték egymást, éppen öten voltak testvérek. Három fiú és két lány. Nagy-nagy szeretetben nevelkedtek. Mindenük megvolt, amire szükségük lehetett.

Szépen cseperedtek a gyerekek. A négy idősebb testvér már kirepült a családi házból, csak a legfiatalabb lányka maradt otthon a szüleiével. Olyan tízéves lehetett, amikor azzal a gondolattal állt édesanyja elébe, hogy ő szeretne világot látni, útra kelni. Az anyukája először meglepődött, aztán azt mondta, hogy annak idején kisgyerekek korában bizony ő is elindult világgá. Messze nem jutott, mert az utca végétől visszafordult. Így lesz ez kislánya esetében is – gondolta édesanyja.

A kislány nem tudta, hogy mikor is induljon el a nagy felfedezőútra. Egy esős tavaszi délután gyönyörű szivárvány jelent meg az égbolton, de olyan gyönyörű, hogy ritkán lehet ilyen szépet látni.

No – gondolta a lányka – most kell indulnom. A szivárvány majd mutatja az utat. A gondosan összepakolt hátizsákját vállára vette, elköszönt a szüleitől, és elindult a gyönyörű szivárványos ég alatt. Ment, mendegélt, közben a szivárványban gyönyörködött. Nem is vette észre, hogy a szülői háztól már nagyon messze jár.

Útja során járt hófödte csúcsokon, járt a sivatagban, találkozott erdei manókkal is, de még a Mikulás Hópalotájába is bekukkantott. Láta a hatalmas, végtelennek tűnő óceánt, látott érdekes növényeket, állatokat. Mivel barátságos, jószívű kislány volt, mindenhol szívesen fogadták. Ellátták minden földi finomsággal.

Édesanyja közben otthon izgatottan várta haza a kislányát, de nem jött vissza estig, még reggelre sem volt otthon. Már kezdte azt gondolni, hogy édes leánya odaveszett. A lányka testvérei nyugtatták: „Ne aggódj édesanyánk, talpraesett kislány a mi kistestvérünk!”

Minden helyen, ahol megfordult a kislány – nagyon jól érezte magát. Egy kicsit hiányzott a családja, de nagyon hamar lelkesedni tudott az új dolgokért, így mindennap új élményekkel gazdagodott.

Már a földet majdnem körbeutazta, amikor ugyanolyan gyönyörű szivárvány jelent meg az égen, mint amikor elindult otthonról.

Ideje hazamennem, hisz oly régen eljöttem otthonról, biztosan aggódnak már értem – gondolta. A kis batyuját a hátára vette, és követte a szivárványt. Nem sokáig kellett gyalognia, amikor észrevette az ismerős tájat, a faluszéli kis házat, a szülői otthon. Ahogy a szivárvány eltűnt az égről, szinte lehullott a földre, és szivárványszínűre festette az út szélén nyíló virágokat, a kiskertben a tulipánokat.

Ekkor az édesanyja kijött a ház elé, és meglátta a legkisebb leányát. Egymás nyakába borultak, nagy volt az örömük. A kislány a madarak vidám dalára lett figyelmes.

„Itt van május első vasárnapja. Ez az édesanyák napja” – énekelték a madárkák.

A kislány boldog anyák napját kívánt édesanyjának, és átnyújtott egy gyönyörű, a szivárvány színeiben pompázó virágcsokrot.

Aztán sokáig mesélt arról, hogy mit látott, hol járt, milyen a világ, a föld másik oldalán. És csak mesélt-mesélt, és talán még mindig mesél, ha meg nem unta.

Tóth Fanni

Ajándék

Színes ceruzával
rajzoltam egy képet,
anyák napján reggel,
Édesanyám néked.

Lerajzoltam én egy
aranyos madarat,
aranyos madárra
aranyos tollakat.

Elkészült a madár,
Nem mozdul a szárnya...
Pedig hogyha tudna,
a válladra szállna.

Eldalolná csöndben
tenéked egy dalban,
amit anyák napján
mondani akartam.

Donászy Magda

Kiss Petra,
3. osztály,
Petőfi Sándor iskola,
Magyarcsersnye

A kismadár kertje

Van nekem egy kertem. Benne télenyáron rigó ül az ágon. Feketerigó. Reggelente rigófüttyel köszönt engem, s ha a kertben üldögélek, mindig a fölím hajló ágra telepedik, onnét mondja a meséit. Mert bizony az én rigóm mesemondó kisorigó. Ezt a mesét is tőle hallottam:

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy mázas korsó, benne egy szem borsó. Ezt a borsószemet elvetette a kertjébe az egyszeri kismadár. Mert kertje is volt az egyszeri kismadárnak, a fészke mellett.

Ezután nem tett egyebet: eldicsekedett fűnek-fának, hogy mennyi borsó terem majd neki a kertjében, gond nélkül élhet belőle télen. Ki is kelt a borsó. Icipici szára zöldellt a világba. Megörült a kismadár, sietett az Esőhöz.

– Eső, Eső, kedves Eső – kopogtatott be hozzá –, siess hozzám, kikelt a borsóm, locsold meg a kertem!

– Ebben a hónapban szabadságon vagyok – válaszolta az Eső mérgesen a háborgatásért, és becsapta ajtaját.

– Jaj, elszárad a borsóm! – ijedezett a kismadár, s a kútágasra rebbent. Onnét kiáltott le a kútnak: – Gémeskút, kedves kút, siess hozzám, kikelt a borsóm, locsold meg a kertem!

– No, még ilyen! – képedt el az öreg gémeskút. S a kútágas akkorát reccsent mérgében, hogy ijedten röppent fel róla a kismadár.

Ahogy becsapta ajtaját az eső, tüstént lelohadt a mérge, és sajnálni kezdte az

egyszeri kismadarat. Fel is keltette a fiát, Záport:

– Eredj, édes fiam, locsold meg kicsit a kismadár kertjét, kertjében a borsót!

A gémeskútnak is megesett a szíve a kismadáron, s küldte a teli vödört, öntözte meg a borsót. No, nagyot nézett a Zápor, amikor feleúton megpillantotta a lassan ballagó vödört.

– Ki látott már ilyen csodát: maga megy a teli vödör! – rikkantotta, és megkérdezte, hová-kihez.

– A kismadár borsóját megyek meglocsolni – válaszolta a vízzel teli vödör.

Szőnyi Blanka,

4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Iván Károly,

2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

– Nem oda, Buda! – zendült a Zápor szava. – A kismadár borsóját én locsolom meg!

Azzal már zúdult is a Zápor az égből a kismadár kertjére.

– Jaj, itt az özönvíz, vízözön! – ijedt meg a kismadár a lombok alatt, s csak akkor könnyebbedett meg a szíve, amikor a szivárvány hídját verte fel az égre. Akkorra ért oda a vizesvödör.

– Hát te mit keresel a kertemben? – csodálkozott a kismadár.

– Locsolni jöttem! – felelte a vödör, s azzal loccs! – már meg is öntözte a zápor fürdette borsót. A kismadár siránkozva nézte a tenger tócsát.

– Jaj, oda a borsóm! – sírdogált. De a borsót nem mosta el a tenger tócsa! Sőt: egykettőre bokrosodni kezdett.

– Borsócskám, borsócskám, de megnőttél! – örvendezett borsójának a kismadár. – Bizony eljött a kapa ideje!

Azzal elröppent a kapás emberhez.

– Kedves ember, kapás ember – kopogtatott be az ablakon – hozd a kapád, kapáld meg a borsóm!

– Jó, jó, kismadár, megkapálom én szívesen, ha meg tudunk egyezni a fizetség dolgában!

Abban egyeztek meg, hogy a fele termést a kapás kapja. Meg is kapálta a borsót még aznap. Másnapra már szedhették is róla a borsót. Csoda egy borsó volt! Színarany volt minden szeme! Bizony elállt az ember szeme-szája, amikor beállított a fizetségért! Csak a kismadár kesergett:

– Ó, én szerencsétlen, szegény kismadárka, egyszer vetek borsót, egyszer gazdálkodom, hogy legyen télire való eleségem, akkor is csak aranyborsó terem nekem!

– Add nekem az aranyborsót, kismadár – mondta az ember –, cserébe minden télen magot szórok neked az ablakpárkányra!

A kismadár öröme odaadta az aranyborsót, s azóta minden télen odaszáll járandóságáért az ablakpárkányra; mert azt mondanom sem kell, hogy mindörökre felhagyott a gazdálkodással. Kertje sincs többé, de fészke ott van minden kertben, a ti kertetekben is.

Tordon Ákos

A három jó tanács

Egy kisfiú ment az erdőn át, és fogott egy csalogányt.

– No – gondolta –, megsütöm ezt a csalogányt és megeszem.

A csalogány azonban kérlelni kezdte:

– Ne egyél meg, barátocskám! Velem úgysem lagnál jól. Bocsáss szabadon, és cserébe adok neked három jó tanácsot.

– Jól van – válaszolta a kisfiú. – Ha valóban jó tanácsokat adsz, elengedlek.

– Figyelj hát rám. Az első tanácsom: ne akarj olyat, ami nincs! A második: ne sajnáld azt, ami nem tér vissza! A harmadik pedig: ne higgy a hazug szónak!

– Ezt jól mondtad – örvendezett a kisfiú –, szabadon engedlek! Röppülj!

A csalogány felszállott egy fa csúcsára, és gondolkozni kezdett: „Vajon megfogadja-e a fiú a tanácsaimat?”

Lejjebb szállt egy ágacskára, és így szólt:

– Milyen ostoba is vagy te, hallod! Tudnád csak, milyen kavics van a nyelvem alatt, nem engedték volna el semmiféle jó tanácsért. Nem akármilyen kavics az. Drágakő! Akkora, mint egy dió, és úgy ragyog, mint az aranyó napocska. Ha a tied lehetne, te volnál a leggazdagabb ember a falutokban, de még az egész világon is.

Ahogy meghallotta ezt a kisfiú, a bosszúságtól majdhogynem sírva fakadt.

„Milyen számár vagyok – gondolta –, miért is engedtem el ezt a ravasz madarat?” Kérlelni kezdte hát:

– Gyere vissza, kérlek! Vagy ha nem akarsz visszajönni, legalább add nekem

ezt a drágakövet, jutalmul, hogy szabadon bocsátottalak.

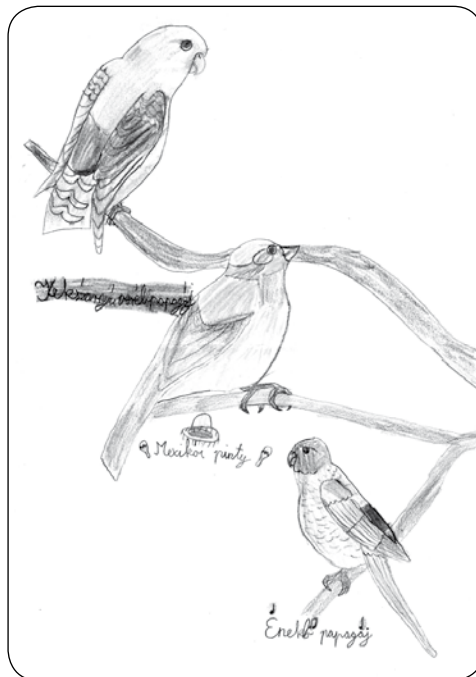
A csalogány azonban így válaszolt:

– Most már látom, hogy csakugyan ostoba vagy. Elfelejtetted, amire tanítottalak! Sajnálod azt, ami nem tér vissza, olyat akarsz, ami nincs, és hiszel a hazug szónak. Gondold meg: elférne az én nyelvem alatt egy kavics, méghozzá akkora, mint egy dió? Nem hiába tartja a közmondás: bolondnak a tanács – sárba vetett kalács.

Ezt mondta a csalogány, és elröpült.

Ukrán népmese

Ford. Hollós Róbert

Polyák Krisztina,

3. osztály, Emlékkiskola, Zenta

Szökőkút

Mi szól a kertben? Mi szól a fákon?

Talán a szél jár juharnaágon,
talán szökőkút szökik ki sorban,
ezer szökőkút, ezer bokorban?

Ki itt a kertész?

Talabér, Talabér!

Mi szól a kertben,

Talabér, Talabér?

Hallani lent, fönt,

hallani: cseng, csöng,

Talabér, Talabér!

– Nem a víz, nem a szél,

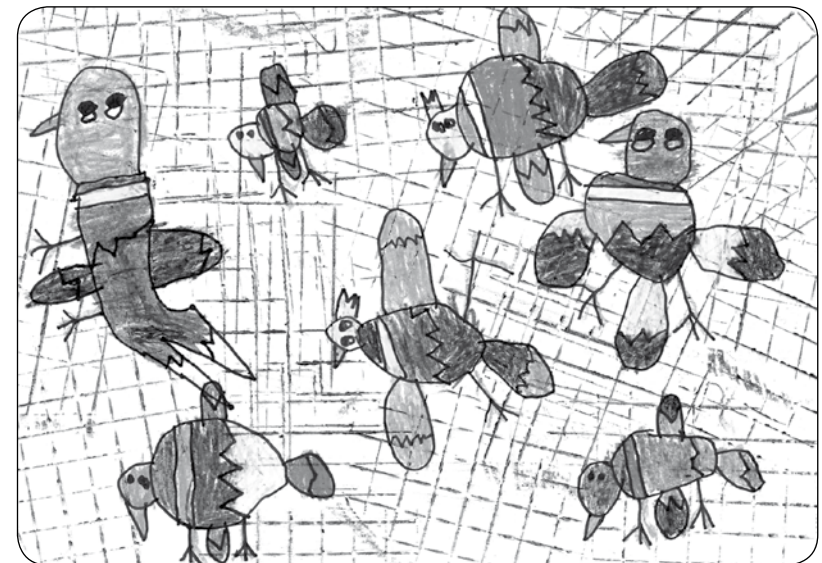
nem a hold, nem az éj,

fülemüle szól most, mivel telehold van,

fülemüle-szó ez, fekete bokorban,

fülemüle hangja ide-oda csobban.

Nemes Nagy Ágnes

Lakatos Tamás, 6 és fél éves, Poletarac Óvoda, Törökbecse

Lopótök cinegeház

Hú, hú, hú – hujjogott, dudált a szél a keretek alatt. Kegyetlenül cibálta a fák csupasz ágait, ríkatta a gyenge vesszőket.

A cinegepár, éhséget csillapítva, éppen az ágak kérgének réseit vizsgálta át. S a madarak amolyan egészségügyi nagytakarítást is végeztek, hogy megtisztítsák a kéreg közé fészkelte férgectől a fát. A hideg szélben nem mertek hosszabb útra indulni, pedig nem is volt messze a fészter, sőt szalmakazal is volt, ahonnan a verebek csiripelése hallatszott fel.

A Nap magasan járt a domb fölött, de a szél nem csitult, s egyre hidegebb lett. A kis cinegék már nem az ebédre gondoltak, hanem az éjszakai szállásra, meleg odúra, elhagyott fészekre...

– Hol fogunk megpihenni? – szólta Cinke anyó. – Itt az ágakon megfagyunk, hiába bújunk egymáshoz.

– Próbáljunk meg ágról-ágra, apró röptéssel eljutni a fészkerig – biztatta Cinke apó –, ott nyugodtan megpihenhetünk.

Az erős szél mintha egy pillanatra csendesedett volna. Ezt használta ki a cinegepár.

Gyorsan a következő fára szálltak.

Cinege apó hirtelen felkiáltott:

– Nini, ezen a fán egy nagy lopótök lóg! De mekkora..., a gazda biztos nem vette észre az ősszel!

– Ez bizony jó volna házikónak, kényelmes otthonnak – örvendezve szólta vissza Cinke anyó.

Odaszálltak a lopótökhöz és körbemustrálták.

– De szép házunk lesz – örült Cinke anyó –, itt még a kicsinyeinket is kikölthetjük.

– Bizony, bizony – mondta Cinke apó –, kibéleljük, és itt e lopótök cinegeházban várjuk meg a tavaszt.

A szél tovább csendesedett, a lopótök sem himbálózott. Cinke apó és Cinke anyó azonnal nekiláttak a lopótök oldalára ajtót, azaz lyukat készíteni. Ügyesen kerekedett ki

a bejáró lyuk. S nagyon megörültek, amikor meglátták, hogy a lopótök belsejében szép, egészséges magvak vannak.

– Nemcsak otthonunk lesz, hanem éléskamránk is – szólta Cinke apó, s csalogatta be a párját.

Cinke anyó csak álmélkodott a kényelmes belsejű lopótök szobácskán, amit gyorsan egy kis mohával, a fán maradt száraz falevéllal ki is bélelték, aztán örömmel bújtak össze, s a fáradságtól, a sok izgalomtól el is aludtak.

Kellemes, szép reggelre ébredtek. A szél is elállt, viszont testbe maró hideg fogadta őket, de ezt mégis jobban el tudták viselni, mint a nagy szelet, ami tollként repítette őket ide-oda a levegőben.

Nappal a fák kérgeit tisztogatták, este bebújtak a jó kis meleg odújukba, a lopótök cinegeházba. Így telt el a tél. Eljött a tavasz, s a tojásrakás ideje is. Cinke anyó lerakta az első tojásait.

Egyszer csak a gazda zavarta meg nyugalmukat. Cinkééknél lett is nagy riadalom. A fákat tisztogatva a gazda észrevette, hogy

ősszel véletlenül a fán maradt egy szép kifejlett, nagyra nőtt lopótök.

– Csípje meg a kánya! Ezen a lopótökön lyuk van! – mordult a gazda.

A Cinke anyó ijedtében kiröpült a lopótök házikóból, és sírva ugrándozott egyik ágról a másik ágra. A gazda megértette a cinke ijedt röptét. Odébb ballagott, onnan figyelte a lopótök házat.

– Biztosan félti már a tojásait – gondolta –, de tőlem ne féltse...!

Azon nyomban elhatározta, hogy készít egy cinkeetetőt, ahol majd a cinegék a kicsinyeiket bőséges eledelből felnevelhetik. Így is tett. De nemcsak egy, hanem több cinkeetetőt készített, több cinkeodút is felszerelt a fákra, hogy az új nemzedékeknek is legyen házikója.

A cinegék évről évre hálából megtisztogatták a gyümölcsfákat a férgectől. Azóta is ott élnek a kertben, s minden tavasszal énekelik: „Kék az ég, nyitni kék, a tavasz újra szép...”

Ha nem hiszitek, akkor menjetek ki a kertbe, és nézzétek meg!

Kanizsa József

Muhi Kornélia,
3. osztály,
Samu Mihály iskola,
Péterréve

Márkus Adriana,
4. osztály,
Samu Mihály iskola,
Péterréve

A kismadárról, amelyik nem akart énekelni

Hát így történt:

A ház ablaka előtt nőtt egy fa. Se kicsi, se nagy, ágait pedig úgy nyújtogatta fel a magasba, mintha karjai lettek volna. Körülötte nem volt se tél, se nyár, de piros almás ős sem – csak olyan télutó, tavaszelő. Nem fenyegetett a fagy, de nem esett még az eső. Vándorúton járt a nap, nedves volt a föld, lágyan lengette a nyitott ablak függönyét a szél.

Egy vékonyka ágra pici tollgombolyag telepedett. Egy kismadár. Ugrált az ágon, csőrével kopogtatta, farkát mozgatta, s hol erről, hol arról az oldalról kukucskált lefelé.

Nem volt ez a madár se kék, se zöld, sárgának se lehet mondani – egyszerű kis szürke jószág volt, fekete szemekkel.

Üldögélt a fán, és így csivített magában:

– Ugyan mit csináljak?... Énekelni nem fogok, nem akarok, nem szeretek... de hát akkor mit csináljak, valami mást?...

Moziba nem mehetek – nem engednek be. Csokoládét nem ehetek – mert ki veszi meg nekem? Kakaót nem ihatok – mert azt sem tudom, mi fán terem...

Korcsolyázni nem mehetek – mert nincs korcsolyám, jég sincs, és a madarak nem is szoktak korcsolyázni... igazán nevetséges lenne egy korcsolyázó kismadár...

Fejecskéjét csóválta, és tovább morfondírozott:

– De hát mit csináljak, ha nem akarok, nem szeretek, és nem is fogok énekelni?...

Fürödhetek a csermelyben vagy a homokban.

Röpködhetek a levegőben, és úgy tehetek, mintha kis repülőgépek lennék.

Felcsipegethetem a magvakat, amiket a gyerekek szórnak nekem.

Fészket is rakhatok itt, ezen a vékony ágon. Ez utóbbi ötlet nagyon tetszett a kismadárnak.

– Jó gondolat – csivelt, és mindjárt munkához is látott. Összeszedett mindenféle szalmaszálát, gallyacskát, füvecskét, papírkát –, és dél felé már készen is volt a fészek.

És ekkor a szürke kismadár kényelmesen elhelyezkedett a saját fészkében (éppúgy, mint mi a szobánkban), berzenkedett, tollászkodott egy kicsit, aztán csőrét a szárnya alá dugta, szemét becsukta, és így szólt:

– Most pedig aludni fogok.

Meghallotta ezt a fa, és rámondta:

– Jól van, hadd aludjon.

És vékony ágacskáin kibontotta az apró, élénkzöld, selyempuha és selyemfényű leveleket. És a zöld levelekből tetőt hajtott a fészek fölé.

Meghallotta a szél, és ő is rámondta:

– Jól van, hadd aludjon.

És a levelek közé ezüstös rügyeket fűjt, melyek tapadósak voltak, mint a mézcsukor. Ezekből a rügyekből lett kerítés a fészek körül.

Meghallotta az eső is.

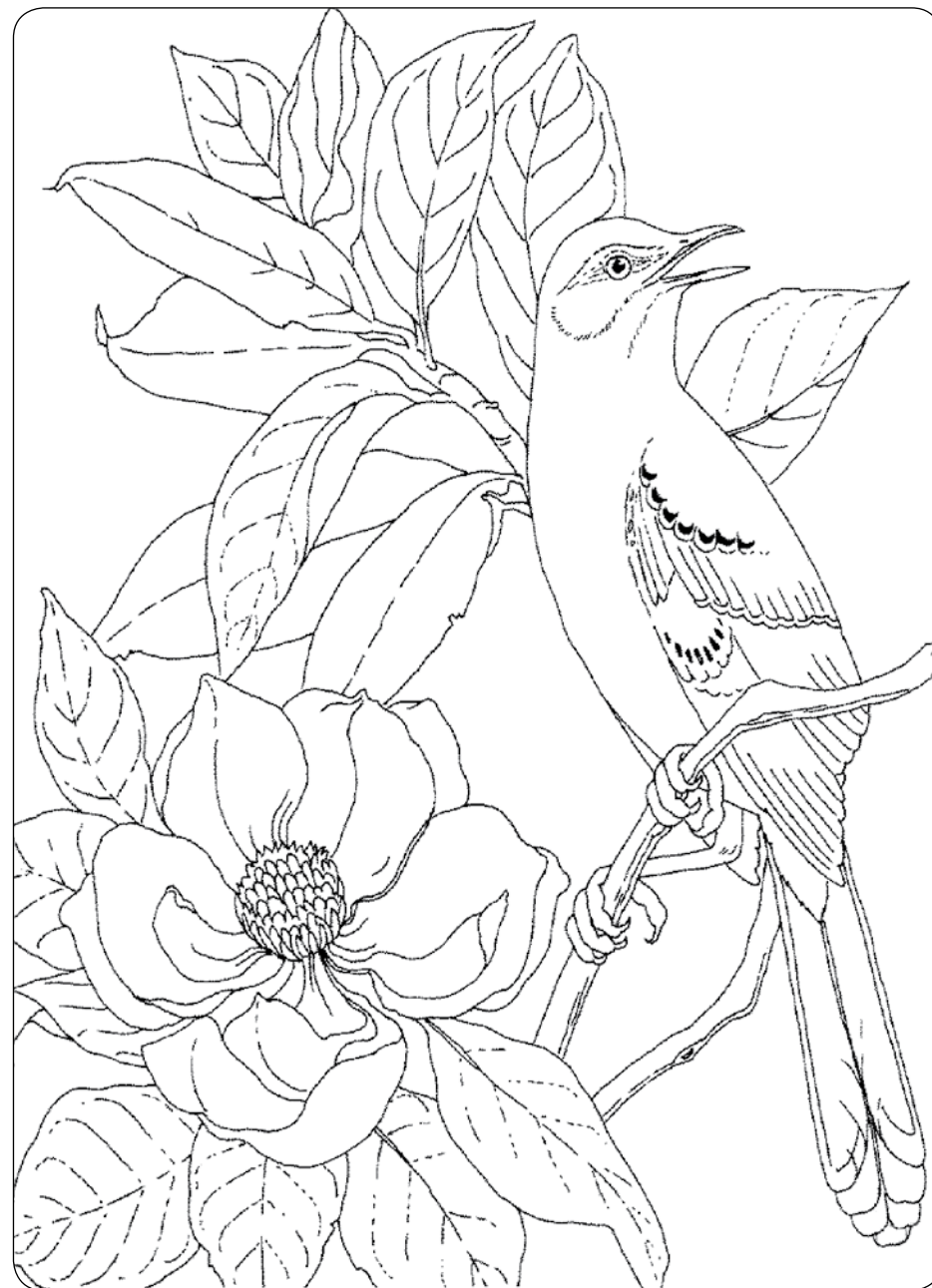
Mint nedves madár, hullott a fára, és előcsalta a rügyekből a virágokat. Nagy, sima, tavaszillatú, rózsásfehér szirmokat. És a virágok szépen feldíszítették a fészket.

S hát a nappal mi történt? Vándorolt, vándorolt az égen az óriási, forró nap, mignem végül megállt a fészek fölött.

És ekkor, e kis meseféle végén, felsusogott zöld lombjaival a fa, illatozni kezdett, rózsaszín virágba borult, a zümmögő méhraj körülcsengettyúzta, és ekkor az egyszerű és teljesen szürke kismadár – elkezdett énekelni.

**Alicja Dryszkiewicz meséje,
Sebők Éva átdolgozása**

Színezd ki!

Énekesmadarak

Bálint Vanessza
3. osztály,
Ady Endre iskola,
Torda

Ozvald Szilveszter
2. osztály,
Szervó Mihály iskola,
Muzslya

Gyuráki Vivien
Kókai Imre iskola, Temerin

Sári Bettina
3. osztály, Samu Mihály iskola, Péterréve

Baksa Bíborka
Samu Mihály iskola, Péterréve

Márki Hunor
4. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Énekesmadarak

Graca Viktor Abád
2. osztály, November 11. iskola, Zenta

Szulomár Áron
1. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Mikuska Manuella
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Trnyanov Bence
3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

Némedi Annamária
2. osztály, Miroslav Antić iskola, Palics

Varga Dániel
2. osztály, Kizúr István iskola, Szabadka

Szárnybontogató

Édesanyám

Anya szereti az ősz,
a kedvenc állata az őz.
Ő nagyon szereti az állatokat,
de nem a nagy pironokat.

Anya nem szeret hagymát pucolni,
de annál inkább szeret főzni.
Nem járta be a világot,
és nem nagyon szereti a táncot!

Ő az én Édesanyám.

László Adrián

4. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Aki mindig szeret engem

Ő a legkedvesebb ember,
szeretete, mint a tenger.
Szedegek neki hóvirágot,
széppé teszem a világot.

Mindig ott van, és fogja a kezem,
igyekszik, hogy mindig velem legyen.
Olykor mosolyog rám,
de figyel is, hogy jó legyen ám.

Családunkban ő a legnagyobb kincs,
vita nálunk ezért soha nincs.

Tóth Bagi Kristóf

2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Az én anyukám

Az anyukám neve Jolán. Szőke hajú, barna szemű, közép termetű.

Szeret velem játszani, mindig összetartunk.
Főz, takarít, sokat dolgozik. Nagyon szeretem, ő is szeret engem. Néhanyszor összecsapunk, de annál gyorsabban ki is békülünk.

Azt szeretném, hogy még nagyon sok boldog pillanatot töltsünk együtt!

Prágai Martin

2. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

Az én édesanyám

Az anyukám neve Balázs Hajnalka. Anyunak szólítom. Ő közepes termetű, a haja színe sötétbarna, a szeme pedig kék. Anyu háziasszony. Szeretek vele főzni.

Balázs Henrietta

2. osztály, Kókai Imre iskola, Temerin

Az én anyukám

Az én anyukám neve Faragó Verebélyi Andrea, én anyának szólítom. Ő magas termetű. A haja aranyszőke, a szeme pedig zöld. Ő orvos. Együtt szoktunk anyával tanulni.

Verebélyi Viktor

Kókai Imre iskola, Temerin

Együtt dolgoztam anyával

Egyszer télen, karácsony előtt nagytakarításba kezdett anyu.

– Segíthetek? – kérdeztem.

– Igen – válaszolt anyu.

A házban lévő összes ablakot fényesre törölte. A ház kezdett megszépülni. Én az ajtók üvegeit mostam le. Segítettem kihúzni az ágyat, hogy anyu fölporosívozhasson, majd leszedte a függönyöket, és én ebben is segítettem neki. Kimostuk a függönyöket. Az asztalokat is letakarítottam. Utána friss lett a levegő a lakásban.

Nagy Viola

Hunyadi János iskola, Csantavér

Édesanyám

Édesanyám neve László Erika. Az életkora huszonkilenc év. Anyu magas, barna a haja, barna a szeme. A háztartással foglalkozik. A hobbjá böngészés a Facebookon. Anyával ketten együtt mosogatunk.

László Teodor

2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

Szárnybontogató

Édesanyám

Anyukám neve Éva. Decemberben lett 36 éves. Szemész.

A haja szénfekete, a szeme pedig csokoládébarna. Középtermetű. Kedveli a szabadidőruhákat és a farmert, de szívesen hord szoknyát is.

Belőle csak úgy árad a kedvesség. Szorgalmas, és minden szerepben helytáll. Ha kell, nagyon odaadó asszony.

Kedvenc színe a türkizkék, de kedveli a világos- és sötétkéket is. Nagyon szeret könyveket, riportokat olvasni.

Hogy miért szeretem? Nagyon sok mindeért. Elsősorban azért, mert ha ő nem lenne a világon, akkor én sem léteznék. Szeretem, mert tudom, hogy ő is szeret engem.

Szép Sára

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

Édesanyám

Anyukámat Zsuzsannának hívják. Negyvenkét éves. Régen varrónő volt, de most vállalkozást üzemeltet édesapámmal együtt.

A haját néha festi, ezért nem láttam az eredeti színét. A szeme kékeszöld, termete közepes. A hétköznapi ruhákat kedveli, ami nem feltűnő, hivalkodó.

Nagyon kedves, de mint minden ember, ő is tud mérges lenni.

Szereti az édességet, de minket jobban, ezért nekünk szokta adni a csokoládéját. Ilyenkor szét kell osztanunk, így mindannyian egy harmad részt kapunk.

Szereti a zöld és a kék színt.

Anyukámat mindennél jobban szeretem, mert nagyon finom ételeket készít, és divatos ruhákat vásárol nekünk.

Császár Johanna

4. osztály, Emlékiskola, Zenta

A nagymamám

A mamám neve Mária. Alacsony termetű. A haja őszes és a szeme barna. Háziasszony, és szeret kézimunkázni. Csillagomnak szólít. Általában azt készíti, amit kérek.

Szabó Alex

2. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

A nagymamám

A mamám neve Ilona. Én a hóna aljáig érek. A haja fehér, a szeme kék. Már nyugdíjas. A kertben sziklakertet készít. Úgy szólít, hogy fiam. Amikor elmegyünk hozzá, fagyalattal meg csokoládéval kedveskedik.

Szakáll Hargita

2. osztály, J. J. Zmaj, Szabadka

Az én nagymamám

Az én nagymamám a világ legjobb nagyija. Ő az, aki mindennap hazavár az iskolából, ha anyu és apu nincsenek itthon. Az ő főztjét nagyon szeretem. Szeretek vele délutánoként kávézni, persze én kakaós tejet szoktam inni. Ő mindig meghallgat engem, majdnem mindent megenged nekem, és én ezért szeretem őt a legjobban a világon.

Svarc Katarina

2. osztály, Szervó Mihály iskola, Muzslya

A nagymamám

Nagymamámat Erzsébetnek hívják.

Termete telt és magas. Haja színe gesztenyebarna, és a szeme is barna. Mozgása lassú, de ez érthető, hiszen picit már idős. Mindig kedves és türelmes. Jószívú és nagyon okos is. Szeretem a nagymamámat, mert ő is nagyon szeret engem. Mindig mellettem van, ha szomorú vagyok és megvisszaltal.

Nekem van a világon a legjobb nagyikám.

Sárkány Maja

2. osztály, Kizur István iskola, Szabadka

Az énekesmadarak

Fülemüle
(csalogány)

A fülemüle költöző madár, a telet Afrikában tölti. Sokan az ő énekét tartják a legszebbnek. Barna és fehér színű. Nappal és sötétedés után is szívesen dalol. Rendkívüli énekudású madárka.

Pacsirta

A mezei pacsirta nagyon gyakori, közismert fészkelő madár, elsősorban mezőgazdasági területeken és füves pusztákon költ. Udvarlás közben a pacsirták csigavonalban a magasba emelkednek, egy darabig egy helyben lebegnek, majd visszatérnek a földre, és közben egyfolytában dalolnak.

22

Kékbegy

Testhossza 14 centiméter. Kék színű mellénye van, erről kapta nevét. Rovarokkal, férgelkkel és pókokkal táplálkozik.

Seregély

Nagy csapatokba verődik, amely a mezőgazdaság számára káros gerinctelen állatok irtásával képes segíteni a gazdákat, ugyanakkor maga is kártevő lehet a földeken, mivel megdézsmálja a gyümölcsösöket és a gabonaféléket.

Kék szajkó

A legkülönbözőbb madarak hangját utánozza, és minden vele együtt élő erdei szárnyas lakónak az énekéből egyes részeket kitűnően előad. A kékszajkók gyakran ásnak el makkokat, és így akaratlanul is tölgyeket ültetnek el.

Sárgarigó
(aranyálinkó)

A vonuló madarak közül a legutolsóként, májusban érkezik és augusztus végén, szeptember elején már távozik is. Csak a hímek sárgák, és nekik szépen trillázó a hangjuk, a tojók zöldes színezetűek, s hangjuk leginkább a macskanyávogásra hasonlít. Gyümölcscsel is táplálkozik.

Feketerigó

Szép énekével kellemes hangulatot teremt erdeinkben. A hím fekete, kivéve narancs-sárga csőrét és szemgolyója körüli gyűrűjét, míg a nőstények és a fiókák sötétbarna színezetűek. Erdőkben, kertekben építik fel sárral bélelt, csésze formájú fészkeiket.

Énekesrigó

Hernyókat, csigákat, gilisztákat zsákmányol, de elfogyasztja a bogyókat és gyümölcsöket is. A nevét onnan kapta, hogy nagyon szépen énekel.

Szécinege

Igen színpompás kis madár, a csőre, a feje teteje és a torokfoltja fekete, és egy-egy fehér arcfoltot vesznek körbe. Megismerhetjük a „nyitnikék” és „tí-cső” kiáltásairól, díszes tollazatáról ezt a mindenevő madarat.

Kékcinege

A színpompás kis madár nevét kék fejtetőjéről és kék szárny- és farokvégéről kapta. Állandó madár, telente kényszerűségből magvakat fogyaszt; ilyenkor rendszeresen felkeresi a madáretetőket. Énekhangja vidám trilla, egyébként sokféle hangadása közül a legismertebb a „tszi-tszí-tszit”.

Vörösbecge

A vörösbecge, vagy más néven csipkemandár erdők, bokrosok madara. Narancs-sárga tollakkal borított begye és arca van. Lágy éneke az alkonyati órákban is felcsendül. Kemény teleken a házak mellé húzódik, ahol etethető főtt sárgaréppával is.

Csíz

Sárgászöld színű, a hímeknek fekete „sapkájuk” van. Főként fenyvesekben, különösen lucfenyvesben költ. Számos más növény mellett kedveli a vörösfenyő, az éger és a nyír magjait is, télen madáretetőkre is jár.

Kanári

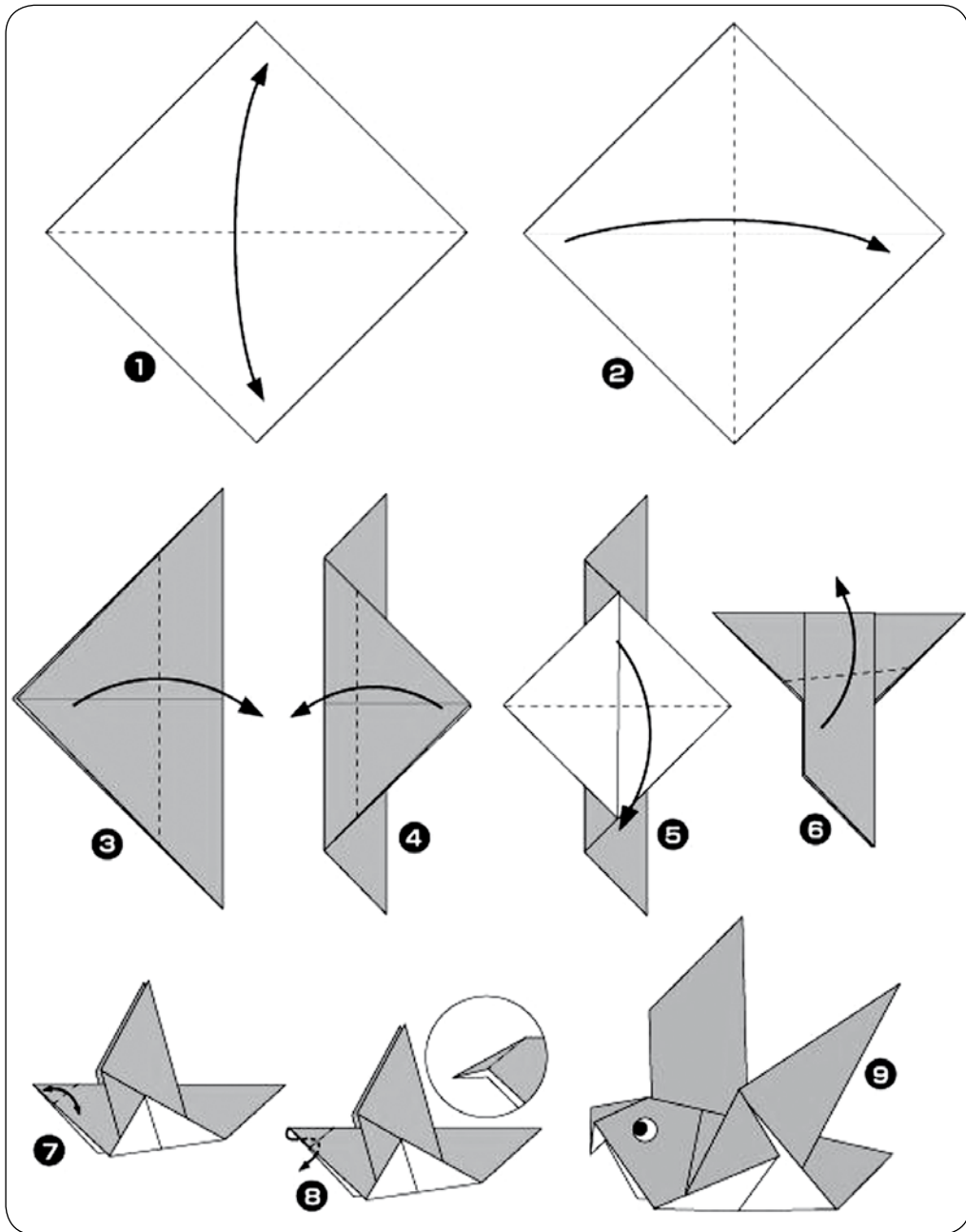

A mai kanárik őseit a 16. században hozták be a Kanári-szigetéről Európába. A kanári a legszebben éneklő díszmadár, valóságos füttyművész. Csak a hímek énekelnek. Tágas kalitkájának a lakás legvilágosabb, léghuzattól mentes szegletében van a helye.

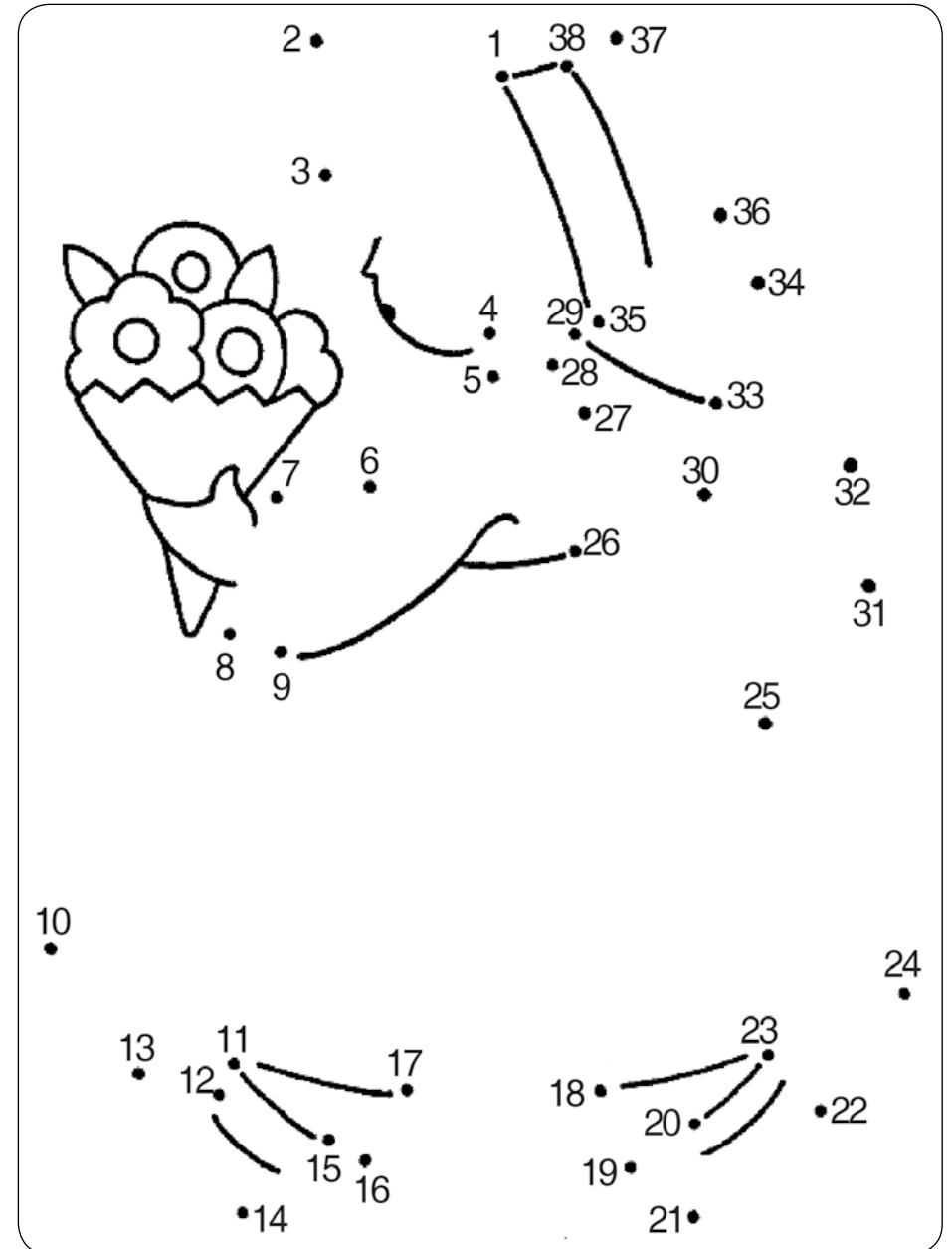
23

Hajtogass madárkát!

Ki viszi a csokrot?

Kösd össze a pontokat 1-től 38-ig és megtudod, ki viszi ezt a szép csokrot.

Madárkoncert

Jó pajtások, ide gyorsan!
A ligetbe gyertek,
Színes torkú kismadárkák
Tartanak koncertet.
Halljátok-e, most az egyik
Éppen fuvolázik,
Lombok között víg torokkal
Trillázik a másik.
A pintyőke ágról ágra,
Énekelve rebben,
De talán a sárgarigó
Fütyül a legszebben!

Surányi János

Ladanyi Eszter, 2. osztály, Hunyadi János iskola, Csantavér

A pipiske és a fűszál

Láttatok már pipiskét?
Olyan apróka madár, hogy akár a markokban is elférne.

Barna a háta, fehér foltos a szárnya. Kint lakik a réteken, bokrok alá rakja a fészket.

Nagyon jókedvű madár. Ahogy felkel a nap, a pipiske is talpon van.

Mint a nyíl, fölrepül a magasba, és ott dalolgat. Ha megunja, megint csak visszazáll a mezőre.

Egyszer éppen a mezőn csicsarikélt.

Meglátott egy fűszálat.

– Ni csak, milyen nagy fűszál! Nagyobb, mint én! Mi lenne, ha kihúznám?

S mindjárt belecsimpaszkodott, elkezdte húzni erősen.

Odament a barázdabillegető és a tövisszűrő gébics. Az egyik a farkát billegette, a másik a csőrét csattogtatta.

– Mit csinálsz, pipiske? – kérdezték kíváncsian.

– Kihúzom ezt a fűszálat!

– Aztán mért húzod ki?

– Azért, mert nagyobb nálam! – szólt hetykén a pipiske.

A két madár összenézett, elnevelték magukat.

– Tudod mit, pipiske? Ha már kihúzod, húzd ki ezt a bokrot is, ez is nagyobb nálad.

A pipiske bólogatott.

– Bizony, azt is kirántom, csak előbb a fűszállal végzek.

S húzta, húzta – míg csak el nem szakadt.

Akkor egyszeribe hátrahömbölyödött, és a fenekére csüccsent.

Azt hiszitek, mérges volt?

Cseppet se.

Talpra ugrott, s azt kiáltotta:

– Én is így akartam!

Aztán, mint a nyíl, fölrepült a magasba, és ott csicsarikélt.

Amikor megunta, visszazállt a mezőre, és bebújta a bokor alá.

Ha a bokrot is kihúzta volna, bizony nem tudom, most hol aludna.

Mészöly Miklós meséje

Hecskó Antónia,
3. osztály,
Jovan Mikić
iskola,
Szabadka

Elveszett tárgyak

A képen elbújtak az oldalt látható tárgyak. Meg tudod találni őket?

Gyümölcsszínező

Színezd ki a gyümölcsöket!

A kertünkben

Ezer virág a kertünkben,
csupa piros, csupa kék,
Nem tudom, hogy
melyik tetszik,
mert mindegyik csudaszép.

Ezer bokor a kertünkben,
egres, málna, mogyoró,
Nem tudom, hogy
mit szeressek,
mert mindegyik csudajó.

Ezer madár a kertünkben,
szárnyukon a fény remeg,
Aranypettyes, ezüstpetytes
libbenő kis ékszerek.

Megpihenhetsz a kertünkben,
pad is van a fák alatt,
Nincs messze;
a patak partján,
Mese utca 7. alatt.

Thúróczy Mária

Futó Lea,
3. osztály,
Széchenyi István iskola,
Szabadka

Barkács

Virágok szalagból

Készíts szép virágokat szalagból és fapálcikából! Vázába helyezve vidám díszei lesznek a szobának.

Kellékek:

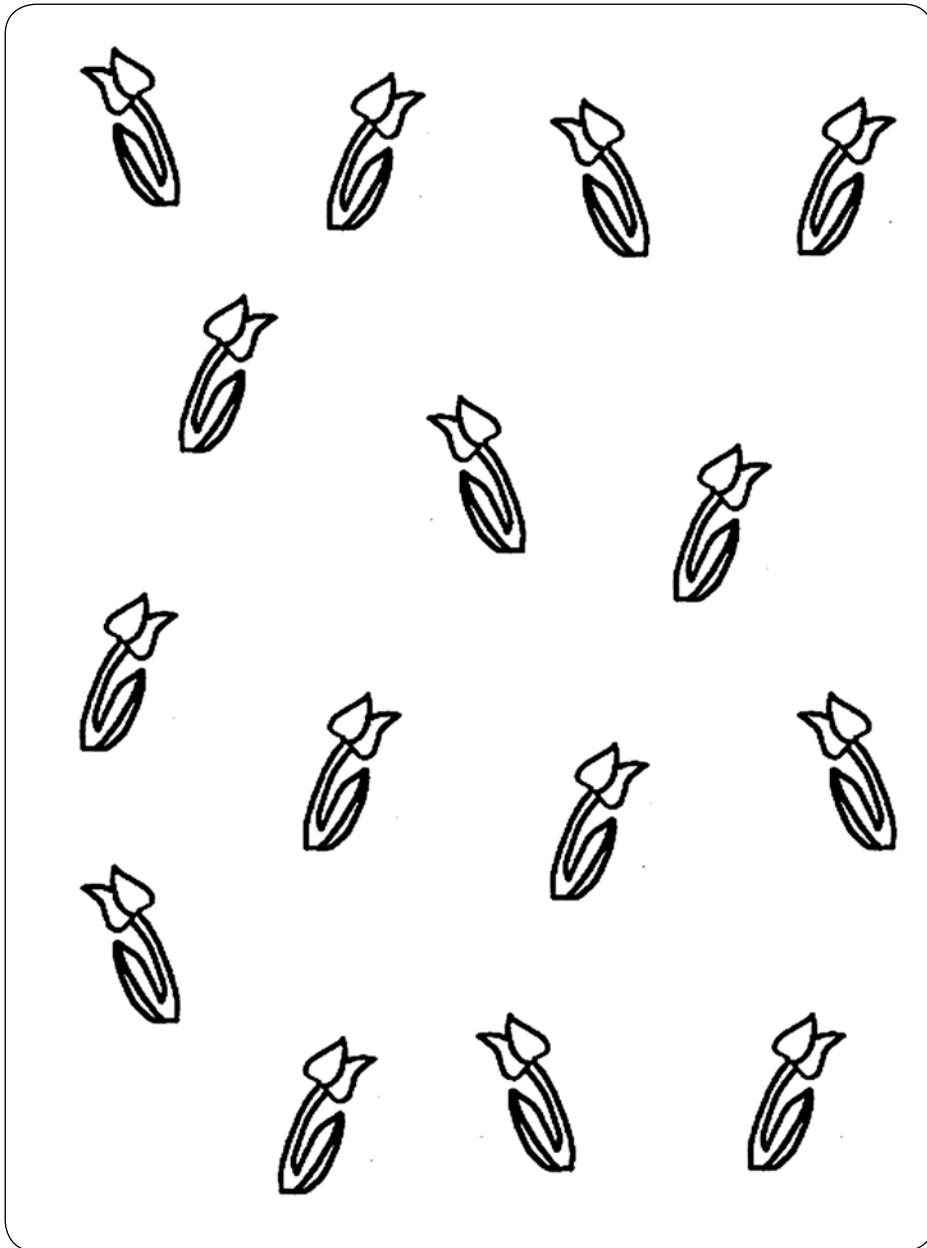
- színes szalagok
- színes papír
- fapálcikák
- zöld festék
- ragasztó
- olló

Elkészítés:

Vágj ki két kisebb karikát a színes papírból, ezután a szalagból vágj öt egyforma hosszúságú darabot! Hajtsd félbe, és mindkét végét ragaszd a színes karikára! Ezt ismételd meg mindegyik darabbal, amíg mind az öt virágszirom a helyére kerül. A másik színes karikát ragaszd a hátuljára, hogy eltakard a szalagok végét! A fapálcikát festd be zöldre, és erősítsd a tetejére a virágot! Végül helyezd a virágokat egy vázába!

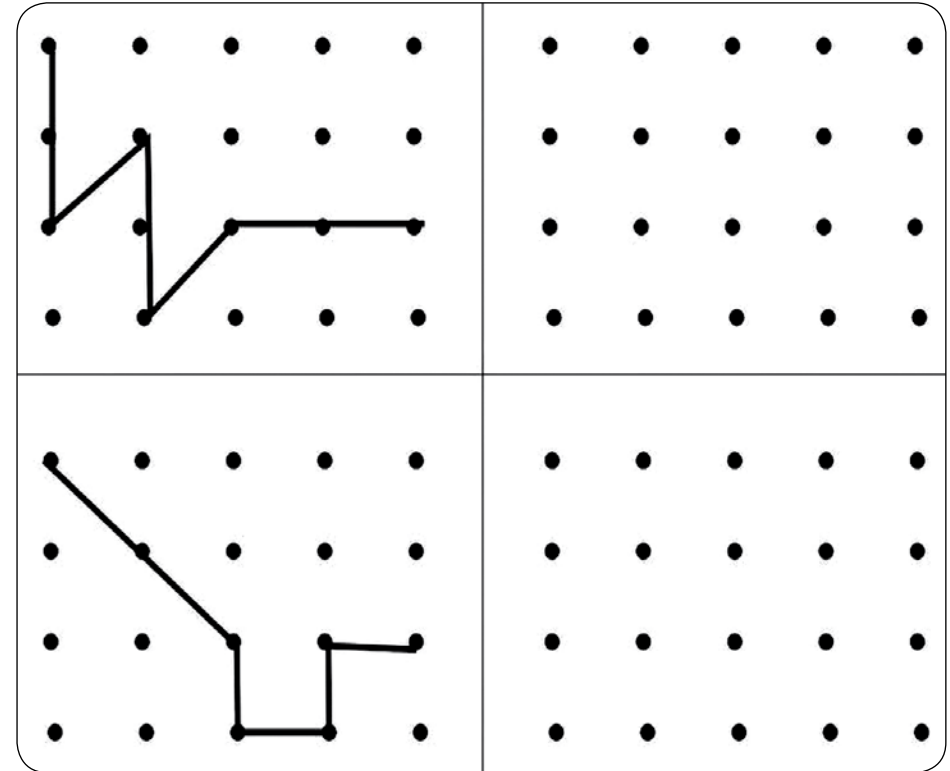
Tulipánok

Karikázd be a tulipánokat úgy, hogy mindegyik karikába három tulipán kerüljön!

Pontok összekötése

Másold át a mintákat a pontrácsba!

Visszafelé olvasva

Minden mondatban van egy olyan szó, amelyik visszafelé olvasva válasz a feltett kérdésre:

- 1.) EZ AZ IRÁS TŐLE VAN, Ő KÜLDTE. (Ki az az ő?)
- 2.) KÉSZ VAN! RÁÜLHETSZ! (Mi van készen?)
- 3.) A SOK JUH KÖZÖTT ILYEN IS VAN EGY-KETTŐ. (Micsoda?)
- 4.) DE KOMOR EZ A KÉP! (Mi teszi komorrá?)
- 5.) BEBÚJT A PART ALÁ, KÁR, HOGY NEM LÁTTAD! (Mi bújt be a part alá?)
- 6.) NEM MESSZE A MEZŐ, ITT VESZETT EL VALAHOL! (Mi veszett el?)

Édesanyám

Fábiján Valentina

3. osztály, Széchenyi István iskola, Szabadka

Sörös Sarolta

1. osztály, Péterréve

Engi Andrea

1. osztály, Đuro Salaj iskola, Szabadka

Kiss Csenge

4. osztály, J. J. Zmaj iskola, Magyarkanizsa

Szárnybontogató

Édesanyám

Az anyukámat Lenkének hívják. A haja színe piros, a szeme barna. Úgy szólítom, hogy anyuci. Virágbolton. Azzal kedveskedik nekem, hogy este megcsinálja az ágyam, valamint édességgel kínál. Jószívú. Kevés szabadideje van. Otthon is sokat dolgozik. Nagyon szeretem anyát.

Kablyev Szonya

2. osztály, J. J. Zmaj iskola, Szabadka

Az én anyukám

Az én anyukámat Mónikának hívják. 35 éves. A haja színe lila, alacsony termetű, szeme színe zöld. Egy kicsit sovány, de csinosan öltözik. A harisnyavállalatban dolgozik, sajnos három váltásban, és hétköznap keveset találkozunk. A szabadidejében sokat játszik velem, sokat puszil, ezért is nagyon szeretem, mert ő a legjobb anyuka a világon.

Magyar Adrián

2. osztály, Sonja Marinković iskola, Nagybcskerek

Egyszer anya és én...

Egy szép napon anyukámmal olyan kalácsot süttünk, ami nagyon finom volt, és nehéz elkészíteni.

Anyukám elővette a szakácskönyvet és megkért, hogy olvassam hangosan a receptet. Odaültem a konyhaasztal végére, és elkezdtem olvasni: liszt, cukor, kakaó, dió, darált keksz, méz, tej és draszté. Anyukám pedig csak hozta a sok-sok finomságot, amiből kalácsot fogunk sütni. Mivel zsúfolt volt az asztal, nem vette észre, hogy kicsit csipegettem a hozzávalókból. Amíg anyukám keverte a krémet, én a kekszet mártogattam a mézbe, és közben a fekete csokoládét igyekeztem hang nélkül törögetni az asztalon. Nagyon jó volt, és úgy éreztem, minden simán megy. Egy pillanatban azonban nem voltam elég óvatos, és fellöktem a poharat. Ekkor vette észre édesanyám, hogy ott lapítok az asztal végében majszosan. Elmosolyodott, és csak ennyit kérdezett:

– És ki fog kalácsot enni?

Igaza volt, én annyira jóllaktam a kalácskészítés közben, hogy amikor elkészült, meg sem tudtam kóstolni. Ugyanis a torkosságom miatt egy falat sem fért belém. Megtanultam egy életre, hogy a torkosság nem vezet jóra, és a türelem rózsát terem (esetemben finom kalácsot).

Dobó Ármin

3. osztály, Jovan Mikić iskola, Szabadka

A nagyanyám

Abban a szerencsés helyzetben vagyok, hogy még mind a két nagymamám él, nagyapám már viszont csak egy van.

Akiről most írok, az az anyukám édesanyja, vagyis az én nagymamám. Neve Gizella, és a tatámmal Törökkanizsán él. Mindketten dolgoznak, ezért nem tudok velük annyi időt együtt tölteni, amennyit szeretnék. Nagyanyám Kanizsán dolgozik, és minden reggel munka előtt meglátogat bennünket. Segít készülni, öltözködni, fésülni és iskolába indulni. Éppen ezért minden napom jól és örömmel kezdődik, ami aztán kihat az egész napomra. Rövid, szőke haja van, amely már az ősz színnel vegyül, hiszen az élet őt sem kímélte, elmúltak felette az évek. Szerencsére nem beteg, és ez a legfontosabb. Segít a tanulásban, de a játékra is szakít időt, aminek a kishúgom örül a legjobban. A nyáron elvitt engem Budapestre, csak velem és a kis unokahúgommal foglalkozott. Az én nagyanyám a legjobb nagyszülő a világon. Minden ünnepségen ott van, és a tekintetéből szeretet árad, de a könny is megcsillan a szemében. Türelmes és nyugodt, ami jó hatással van másokra is, mert az ismerősök közül mindenki szereti és tiszteli.

Nagyon szeretem a nagyanyámat, hiszen ő az az ember, aki önzetlenül szeret, és nem vár viszonzásul semmit, csak ad és nem kér. Remélem, hogy még sokáig köztünk marad egészségben, és lesz időm meghálálni neki a sok jót és szépet, amit tőle kaptam.

Tóth Lilla

4. osztály, J. J. Zmaj iskola, Magyarkanizsa

Édesanyám

Tamás Misel
2. osztály,
Žarko Zrenjanin
iskola, Székelykeve

Kolompár Roniella
3. osztály,
Jovan Mikić iskola,
Szabadka

Szőke Noémi
4. osztály, EmArt Képzőművészeti Műhely, Szabadka

Rogić Ena
6 éves óvodás, EmArt Képzőművészeti Műhely, Szabadka

Szloboda Anna
2. osztály, November 11. iskola, Zenta

Kovács Anita
3. osztály, Ady Endre iskola, Torda